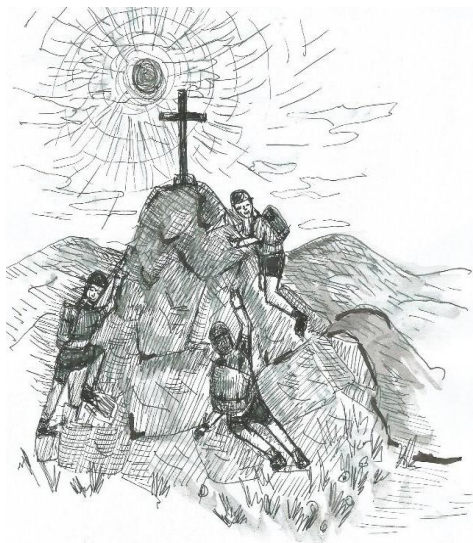

červen 2018

SETKÁNÍ

římskokatolická farnost při kostele sv. Janů v Brně-Bystrci • občasník

Potřebujeme občas spočinout. Odpočívat je dokonce Božím přikázáním, je povinností. Kdo neumí dobře a efektivně odpočívat, neumí ani dobře a efektivně pracovat. (P. Zbigniew Czendlik, Orlický deník, 6/2014)

**Téma čísla:
Čas dovolených**

V horách. Na chatě. U vody. U babičky. Na hradech a zámcích. Na venkově. Na pouti. Na lodi. Na kole. Na túře. S knihou. Kdekoli mimo civilizaci. Našli jste v tomto výčtu i svoji představu ideální dovolené? Pokud ne, nezuťejte. Nemělo jít o kompletní přehled, jen o připomenutí skutečnosti, že každému vyhovuje něco jiného. Jedni si užívají tropické teploty, jiní vyhledávají chladnější destinace. Jedno však máme určitě společné. Dovolenu si chceme užít a nabrat při ní novou energii. Byla by určitě škoda, myslet během ní jen na relaxaci své tělesné schránky a překotný úprk od lidí. Jedna moudrá kniha takové úsilí v nadsázce přirovnala k úniku z kolotoče pro křečka.

V nadcházejících dnech se možná vydáme cestou necestou. Ale proč raději nejít křížem krážem? Tedy lépe řečeno: nepřehlížet kříže u cest ani krásy přírody, které nám zprostředkovávají Boží přítomnost. Snažme se ji vnímat plnými doušky.

Pokud v tom budeme aspoň částečně úspěšní, můžeme v letním čase zkusit ještě něco: najít odvahu mlčet. Tím můžeme dospět k tichu, které osvobozuje, uzdravuje i očišťuje. A také obcerstvuje.

**Šťastné návraty z letních cest
vám přeje redakční tým Setkání**

Občas někdo z farníků namítne, že není žádný spisovatel/ka nebo, že nikdy nic nikam nepsal. To když ho požádáme, zda by k některému tématu nenapsal příspěvek. Takové obavy farníka či farnice se ale dříve či později podaří někomu z redakčního týmu zpravidla rozptýlit, a tak příspěvek nakonec dorazí. A potěší pak nejen nás, ale věříme, že i vás. Mockerát děkujeme všem farníkům, kteří si udělali čas, překonali ostych a obohatili tak toto číslo. Ať na vás všechny čeká co nejlépe hezkých letních setkání.

Modlitba o prázdninách a dovolené

Dobrý Bože, daroval jsi mi čas prázdnin a dovolené.

Dej mi prožít to, co se na dovolené má – dopřát si věci, které si jinak ve všedním životě zakazují, abych si jednoduše dovolil žít a nemyslel pořád jen na užitek.

Dej, ať se s vnitřním klidem pustím do toho, co mám právě před sebou tak, abych si

toho dokázal užívat všemi smysly.

Prázdniny mi nabízejí oslavu života, který jsi mi dal. V tomto slavení života jsem prost všech povinností, které na mě jinak často tíživě doléhají.

Dej, ať tyto dny dovolené prožiji jako skutečné zotavení, abych z nich dokázal načerpat novou sílu, o kterou jsem poslední dobou přišel, abych se mohl odpočinitý vrátit ke svým běžným povinnostem.

Požehnej čas prázdnin, abych v něm mohl prožít právě to, co mě

znovu přivede k životu, aby všechna prázdninová setkání přinesla ovoce a abych se dokázal radovat z krásy tvého stvoření.

(Anselm Grün, Moje modlitební kniha, vydalo Karmelitánské nakladatelství v Kostelním Vydří v roce 2011)

Prožili jsme společně

POUTNÍ ZÁJEZD NA ZELENOU HORU

Klub seniorů od sv. Janů připravil na čtvrtek 17. 5. poutní zájezd na Zelenou horu do Žďáru nad Sázavou. Zúčastnilo se ho kolem čtyřiceti našich farníků. Jel s námi i pan farář Pavel Svoboda, za což jsme byli moc rádi.

Ráno jsme do autobusu nastupovali za deště, za který jsme hned v modlitbě poděkovali. Provázel nás však celý den, takže se stal hlavní strastí celé pouti. Vzhledem k dopravní situaci a počasí jsme na Zelenou horu dojeli s malým zpožděním. Fundovaná a milá paní průvodkyně nás už čekala v kostele sv. Jana Nepomuckého a poutavě nám povyprávěla celou historii Zelené hory. Ve vyhrazeném čase jsme stihli i mši svatou s kázáním z kazatelny. O. P. Svoboda zavzpomínal i na chvíle, kdy tu byl jako mladičkový kněz poprvé.

Ve zbytku dopoledne jsme měli naplánovanou vlastivědnou procházku, ale vzhledem k počasí, jsme s vděčností přijali nabídku místního jáhna, navštívit baziliku Nanebevzetí Panny Marie a sv. Mikuláše... Zde nám zazpíval krásný polední chór a my se pomodlili zpívaně litanie k Panně Marii. Byl to pěkný zážitek.

Po obědě nás čekala prohlídka v areálu zámku - bývalého cisterciáckého kláštera - Po stopách Santiniho. Opět jsme měli štěstí na výbornou průvodkyni. Přiblížila nám tohoto významného českého architekta italského původu (celé jméno Jan Blažej Santini-Aichel) a seznámila nás s jeho dílem, které je opravdu rozsáhlé. Kromě areálu Zelené hory je podle něj projek-

tován třeba i benediktinský klášter v Rajhradě nebo areál ve Křtinách a mnoho dalších poutních či klášterních areálů po celé republice. Samozřejmě jsme se dozvěděli i k čemu slouží prostory kláštera v dnešní době a další zajímavosti. Myslím, že byly zodpovězeny i všechny naše dotazy.

Žďár jsme opouštěli v pozdním odpoledni. Cestou do Brna jsme se ještě zastavili v poutním kostele Božího milosrdenství ve Slavkovicích (požehnán r. 2008). Místní kněz nás seznámil s historií tohoto kostelíka a plány do budoucna. Na závěr jsme se společně pomodlili Korunku Božího milosrdenství. A pak nasedli do autobusu a krásnou Vysočinou se vraceli domů.

Myslím, že i přes nepřízeň počasí se pouť vydařila a každého něco zasáhlo, či oslovilo. Já budu na tento zájezd dlouho vzpomínat a děkuji Pánu Bohu, že jsem se ho mohla zúčastnit.

V.K.

NOC KOSTELŮ: DESÁTÁ A PŘECE PRVNÍ

Trojici písmen K + M + B si obvykle spojujeme se začátkem kalendářního roku. Mohou však dávat smysl i v jiném období. Potvrdilo se to při desátém ročníku Noci kostelů na území brněnské diecéze, do níž se letos poprvé zařadilo i ekumenické centrum Archa.

Program pro návštěvníky totiž společně připravili věřící z katolické, metodistické a bratrské církve. Rozběhl se po tradiční páteční dětské mši svaté. Na své si v něm přišly jak děti, které se vydováděly na skákacím hradu pod širým nebem, tak i dospělí, pro něž byly především zacíleny přednášky pana Haviře. Vedly k úvahám o přesahu fantasy příběhů i o propojení vědy a víry. Zatímco první přednáška vyústila v poselství: „Máme-li v nějakém ohledu jen minimální naději, nebojme se pro ni udělat maximum“, druhou završila pobídka: „Používejme vědu ke zkoumání objektivních problémů, ale zároveň nečekejme, že za nás všechno vyřeší“.

A nechyběla ani hudba. Tu návštěvníkům přinesla dvě pásma v podání manželů Rausových. Prostřednictvím violy da gamba a spinetu předvedli podmanivé skladby barokních autorů C. F. Abela, J. F. Ruheho a G. P. Telemanna.

Po celý večer byla otevřena »Archa-kavárna«, kde si příchozí mohli u šálku lahodné kávy nebo čaje popovídat s organizátory i mezi sebou.

PS: Při letošní Noci kostelů bylo k návštěvě po celé zemi otevřeno 1509 kostelů a modliteben. Zpětnou vazbu k jejímu programu v Arše, ale i podněty, jak by mohla vypadat ta příští, je možné sdělit pastorační asistentce. (pš)

Cestou svatého Jakuba

*Zas přišel čas, kdy touha dalek smělá
s bezoblačným sluncem dřímá na pláži
a mořská rosa, cudně uzardělá,
zve úsměvem z reklamních koláží
V ten čas, kdy neklidem se bouří jih
i víra vážne na slepých kolejích.*

*Zkus vzdát se kýče známých destinací
Bůh dal ti sílu, zdraví, važ si jeho gest
slož obět, co se požehnáním vrací,
následuj tu známou z apoštolských cest.*

*Tak vezmi hůl a kříž, máš mnohé na výběr
znak šípů lastur kam ukazuje směr
na kmeni stromů i rozpálených zdech
Pak s vůlí jdi misijních mučedníků,
jak ptactvo nebes nepečuj o nocleh,
kláštera, kaple vždy nalezneš kliku
až k cíli dojdeš, nejspíš znaven zcela,
do Santiaga de Compostela. (J.C.)*

Očima farníků

Setkal jsem se osobně s Karolem Wojtyłą?

Když jsem v souladu s tématem tohoto čísla Setkání přemýšlel o tom, která moje dovolená patřila po duchovní stránce k těm nejvíce obohacujícím, uvědomil jsem si, že to možná byla hned ta první v roce 1973. Tehdy nás dobří známí (i s mojí pozdější manželkou) pozvali na týdenní setkání mládeže v polském Krościenku nad Dunajcem (viz foto ze stránky rowerempopieninach.pl). Setkání bylo napolo legální a bylo nám doporučeno raději o něm u nás s nikým nemluvit. Probíhalo v utajení i v Polsku a proto se konalo v zapadlé vesničce v Pieninách. Mimořádné bylo už to, že se nám tam podařilo ze Slovenska přes Krakov dostat.

Bylo pro nás nesmírně povzbudivé a hluboce pozitivní setkat se tak s mnohými mladými lidmi z Polska. Nejvíc mě udivil velký počet mladých polských bohoslovců, kteří byli přirozeným kvasem celého setkání. Sympatičtí kněží, kteří nás tam po celou dobu doprovázeli, na nás působili jako živá voda zejména svojí ušlechtilostí, otevřeností a zájmem o každého účastníka.

Dnes bude pro většinu čtenářů této mé vzpomínky obtížné pochopit atmosféru socialistické totality v naší zemi a kontrast, jaký jsme zažili v Polsku. Přitom vůbec nelze říci, že by u nás v té době nebyli skvělí kněží a že by se několik z nich v každé diecézi intenzivněji nevěnovalo mládeži. Riskovali ovšem odebrání státního souhlasu k výkonu kněžské služby nebo minimálně na základě zásahu tajemníků pro věci církevní přeložení do odlehlých farností, aby jejich působení na věřící bylo co nejvíc komplikováno. To byl osud např. také o. Ladislava Simajchla, za kterým se do Králova

Pole sjížděly davy mladých z širokého okolí. Právě v roce 1973 byl odsunut do Panských Dubének.

Před cestou do Krościenka jsem polsky neuměl ani slovo. Tam jsem ale měl pocit, jako bych byl doma – rozuměl jsem všemu, dokonce jsem polsky mluvil. Všechno nás tam oslovovalo a hluboce naplňovalo - myslím, že to bylo silným působením Ducha svatého.

Zajímavým rysem celého setkání bylo, že jsme se navzájem nepředstavovali příjmením, pouze křestními jmény. Jsem tomu rád, že jsme se mohli v tisícových davech poutníků zúčastnit všech tří návštěv papeže Jana Pavla II. v naší zemi v roce 1990, 1995 i 1997. O sv. Janu Pavlovi II. je známo, že v 70. letech minulého století jako kněz i jako biskup Karol Wojtyła opakovaně navštěvoval Krościenko a obklopoval se tam mladými lidmi. A tak já dodnes nevím, zda jsme se s ním nesetkali osobně mnohem dříve a v mnohem bližším kontaktu, jako s jedním z těch, kteří nás tak silně oslovili a týden v Polsku povzbuzovali v tehdejší naší neutěšené normalizační totalitě.

F. Zajíček

HORY

Když jsem byla dítě, s rodiči jsme na dovolenou příliš nejezdili, ať už byl důvod jakýkoli. Později jsem potkala svého budoucího muže, který cestoval. Často sám, s batohem na zádech, chodil po horách. Po nějaké době naší známosti jsme se ještě s dalšími kamarády domluvili, že vyrazíme společně na několik dní do hor. Jen s minimálním množstvím věcí, které si každý nesl na zádech, jsme strávili několik dní v Alpách. Musím říct, že Alpy mě naprosto uchvátily. Pohybovali jsme se většinou ve výšce, kde už nerostly lesy ani kosodřevina, jen holé kopce, sem tam kus trávy. Spali jsme ve stanu, vodu jsme měli z pramenů, které jsme po cestě našli. Při jednom výšlapu jsem poprvé v životě viděla několik kroků ode mě pár kozorožců. Tento okamžik se hluboko vryl do mé paměti. Uvědomila jsem si, že já se za pár dnů vrátím domů, do svého pohodlí, ale tady, v té pustině žije trvale tvor, a ne jeden, který je připraven vyrovnat se třeba s náhlou změnou počasí, ale který zde také vyvede mláďata.

Dovolenou v horách trávíme s rodinou každý rok. Hory jsou nádherné, rozmanité, majestátní, vznešené. V rozlehlosti hor si opakovaně uvědomuji, že člověk je jen jednou malou součástí velkého Stvořitelova díla.

Markéta Staňková

SLZY V OČÍCH

Stalo se před asi 40 lety, kdy jsem jako dítě školou povinné, byla s rodiči na dovolené na milované Vysočině. Pamatuji si z toho časného školního věku jen útržky, ale výlet do Žďáru nad Sázavou, na Zelenou horu, se mi vybaví. Šli jsme do kopce, byl tehdy ještě zalesněný, a na vrcholu bylo něco jako kostel. Rozbitý, obitý prkny, dovnitř se nedalo dostat. Zkoušeli jsme alespoň klíčovou dírkou nahlédnout, nenápadně, aby nás nikdo neviděl, ale ani my jsme nic neviděli žádnou špehýrkou. Nerozuměla jsem, proč tam jdeme, co tam hledáme, vždyť tam přece nic hezkého není. A už vůbec jsem nerozuměla tomu, proč tehdy měla moje maminka v očích slzy.

Před dvěma lety, bohužel už bez rodičů, ale se svými dětmi, jsem se dostala na Zelenou horu podruhé. Tentokrát do kostela, který už není schován v lese, a je opravdovým kostelem a chrámem. To, co jsem pocítila tentokrát, při jeho návštěvě, tu směs obrovského dojetí, úctu, uvědomění si vlastní malosti, ale taky pýchu, že mám to štěstí, že jsem

navštívila něco opravdu posvátného, kde na mě dýchla Boží přítomnost - to slovy nelze popsat.

Propojilo se mi těch několik desítek let a já jsem tam pochopila, proč tehdy měla moje maminka v očích slzy.

Magda Otrubová

Znáte ji? Církevní turistika nezávazně přibližuje křesťanství. Prezentuje veřejnosti poutní místa, církevní památky a jiné zajímavosti, jejichž společným jmenovatelem je křesťanská víra. Také představuje nové možnosti využití církevních objektů a propojuje křesťanské církevní památky s ostatními doprovodnými aktivitami, přispívajícími k obnově duchovních, duševních i fyzických sil. Více informací na www.cirkevnuturistika.cz

Dovolená podle Kryštůfka

„Mami, a co se dělá na té dovolené?“, ptá se tříletý Kryštůfek. „Co myslíš ty, Kryštůfku?“

„No, ráno se probudím a vlezu si za váma ještě chvílku do postele. Máme čas, nemusíme spěchat do školky. Na snídani máme jogurt s kuličkama a já si tam budu kuličky házet sám po jedné nebo po dvou, jak mi tam naskáčou. Nevadí, že něco kápne vedle, však potom mámě pomůžu s utřením stolu.“

Baví mě chystat pití do lahví na výlet. To se musí pořádně pustit voda a pěkně nastavit lahev... jéé, krásně to tam teče a krásně to kolem stříká... ale našťestí napouštím pití nahatý ve vaně, tak se se mnou smějí i máma s tátou.

Na oblečení si vyberu zelené tričko a ty kraťásky s dinosaur, co mám tak rád! Nemusíš mě dneska oblékat, maminko, když nikam nespěcháme! Jedna ruka, druhá ruka, nějak jsem se do toho zamotal, ale tobě to dnes nevadí, mami, zahrajeme si u toho na strašidla.

Ještě batůžek na záda a vyběhneme všichni do lesa, tam je to fajn, nejezdí tam žádná auta a sluníčko tam tolik nepálí... jé, tady roste nějaká houba... to je suchohřib, říká máma, utrhnu ho sám a maminka má radost. A jaké krásné kytičky tady rostou,

mají různé barvy a fakt pěkně voní... Všechny musím pořádně očichat. Jak to asi Pán Bůh udělal, aby kytičky voněly? Táta sbírá dřevo, tak mu pomáhám, chci mít taky takovou sílu, jako on, tak si vyberu pořádně velkou kládu a táhnu ji ze všech sil celou cestu zpátky. Je to velká námaha, ale zvládnou to úplně sám.

Máma vaří na oběd ovesnou kaši, tu mám nejradši, protože můžu vařit s mámou. Míchám o sto šest, aby se mi to nepřipálilo... Dám si do ní maliny, které jsme nasbírali v lese. To jsem si to dnes dobře uvařil! Nožičky jsou unavené, břicho plné, tak se mi očička rychle zavírají...

Odpoledne chystáme s tátou bazének. Kolik kelímků s vodou musím nanosit, aby byl plný! Na jedné vylité loužičce uklouznou a rozplácnu se přímo do bláta! Táta mě se smíchem zvedá, pomůže mi se zbytkem oblečení a šup se mnou do bazénku, tam se to přece umyje!

Na večeři budou špekáčky, mňam, mňam! Táta zapaluje ohýnek. Jak jsi vlastně, Pane Bože, udělal ohýnek? Proč ohýnek svítí a pálí? Díváme se do plamínku a maminka mi vypráví dlouhou pohádku na dobrou noc. Díky, Bože, za mámu a za tátu. Díky za to, že máme dovolenou!“

**maminka ze společenství maminek
s malými dětmi z Archy**

V TICHOSTI PŘED OLTÁŘEM

Můj vzpomínkový příspěvek není z dovolené, ale z jednoho tří denního zájezdu klubu důchodců ze školství okresu Brno – venkov na Šumavu. Už nevím, ve kterém roce jsme tam jeli, ale z určitého důvodu na ni nemohu zapomenout a o některé postřehy se chci s Vámi podělit.

Šumava je dnes zcela jiná, než za spisovatele Klostermanna, ale stále lákává pro milovníky přírody, turistiky a památek. Je zvláště bohatá na památky církevní.

Evropským unikátem je malý kostelík sv. Vintíře, který se nachází v Dobré Vodě u Hartmanic.

Sv. Vintíř byl Bavor a u nás vstoupil do řádu Benediktinů. Žil a zemřel v Čechách a byl pochován v Břevnově. Za války sloužil kostel občanům německé národnosti, později byl vojáky zpusťoš, dlouho opuštěn, a pak došlo k úpravám a výzdobě.

Sklářská výtvarnice Vladimíra Tesařová v r. 2001 – 2009 vytvořila pro kostelík (vše v zelené barvě) ze skla: oltář, křížovou cestu, betlém, obětní stůl, čtecí pult a sochu sv. Vintíře ve skutečné velikosti. Toto vybavení má nesmírnou uměleckou a hmotnou hodnotu. Když Bavoři požádali o zapůjčení sochy sv. Vintíře na výstavu, byla pojištěna na třicet tisíc eur. Kostel sv. Vintíře dnes slouží jako muzeum, konají se tam svatby, koncerty a dvakrát do roka i česko-německé mše. Nemohu zapomenout na chvíle po skončené prohlídce, kdy jsme při tiché modlitbě pozorovali pronikající sluneční paprsky na skvělé výrobky výtvarnice.

Když jsme se ze Šumavy vraceli, zastavili jsme se v městečku Želiv, abychom navštívili znovu obnovený premonstrátský klášter a kostel Narození Panny Marie. Bylo pozdě a prohlídky už končily. Bratři Premonstráti viděli naše zklamané obličej, a když jsme jim sdělili, že jsme bývalí učitelé, pověřili jednoho z bratrů, aby nás klášterem provedl. Kostel byl tehdy pro opravné práce uzavřen.

Prošli jsme konventem, presbytářem, refektářem, kapitulní síní a opatskou zákristií. Nakonec nás usadil v jedné z neschetných kapliček a vyprávěl nám o historii kláštera, o působení opata Víta Tajovského, který byl zvolen 2. 2. 1948 a který byl v r. 1950 při tvrdé perzekuci věřících a duchovních ve vykonstruovaném procesu odsouzen ke dvaceti letům žaláře, a jak se s podlomeným zdravím vrátil v r. 1960 a dále působil jako topič a později jako archivář v Havlíčkově Brodě a do Želivi se s ostatními bratry vrátil až v roce 1991.

A když skončil, poklekl před oltář k tiché modlitbě a my všichni jsme jej následovali. Přesto, že byli i mezi námi i někteří nevěřící, všichni v tichosti vytrvali.

Byl to nezapomenutelný duševní a duchovní prožitek.

M. Č.

DUCH SVATÝ SE NEDÁ NAHRÁT

Ve dnech 11. – 15. července 2018 se v areálu BVV už po dvanácté uskuteční Kato-lická charismatická konference. Celkově je to už 29. ročník.

Jak asi mnozí víte, v tomto podniku se dlouhodobě angažujeme, a proto jsme byli požádáni, abychom k této akci napsali několik vět.

Konference je možná pouze trošku jiné označení pro duchovní cvičení – takové malé exercicie vedené poněkud netradiční formou. Všechno je zde podobně jako na duchovních cvičeních (přednášky, bohoslužby, společná modlitba, adorace, svátost smíření, duchovní rozhovory, přímluvná modlitba atd.), nicméně v poněkud méně organizované podobě, ve které se účastníci mohou zapojit, nakolik chtějí a nakolik v dané chvíli mohou. Poněkud neskromně si dovolíme říci, že je to formát ušitý na dnešní dobu, ve které nikdo z nás nemá rád, když je do něčeho nucen. Způsob organizace konference je záměrně velmi vstřícný k rodinám s malými dětmi a i k sestřím a bratrům s handicapem. Vedle hlavního programu probíhá po celou dobu tzv. dětská konference, kde je paralelní program pro děti od 4 let.

Rodiče tak mohou přijít a předat své děti hlídačům, kteří mají během dopoledního i odpoledního programu pro jejich ratolesti připravený zábavný a duchovní program. Celkem se na konferenci o cca 1000 dětí stará přibližně 200 dobrovolných pečovateli – tzv. pomerančů ☺ (poznají se podle oranžových triček).

Přístup na BVV je bezbariérový a na celém hlavním programu je zajištěn přepis přednášek a homilií pro sluchově postižené. Po celou dobu konference je k dispozici lékařská služba.

V rámci konference probíhají různé doprovodné programy. Letos to bude např. divadelní představení Víti Marčíka, ochutnávka vín s cimbálovou muzikou, výstava o kostelích na Broumovsku a další akce. Konference totiž samozřejmě není pouze o modlitbách a o přednáškách, ale také o setkávání a sdílení naší víry s bratry a sestrami.

Lidé se často děsí slov CHARISMATICKÁ! Není čeho se děsit. Je pravda, že konference vznikla ze širokého proudu charismatické obnovy, který se rozvinul po celém světě. Je pravda, že v tomto prostředí se nikomu nebrání používat zvláštních darů Ducha svatého, jako je třeba modlitba v jazycích, slovo poznání, apod. Avšak to není žádnou podmínkou a nikdo není k ničemu nucen. Duch svatý vane, kam chce, a my se pouze snažíme mu nebránit.

Často od lidí slyšíme: „Proč bych tam jezdil? Vždyť si mohu přednášky poslechnout z CD třeba v autě!“ No, to je asi pravda, ale ono se to většinou ve shonu dnešní doby i při dobré vůli nestane, a pak - Duch Svatý se nedá nahrát! Můžeš si vyslechnout obsah a informace, avšak působení Ducha sv. se nedá zachytit na nějaké médium. Atmosféra modlících se 5 tisíc lidí je nepřenositelná, lze ji zažít pouze vlastní přítomností na místě.

Letos bude vzácným hostem na konferenci otec René-Luc z Francie, který je u nás známý jako autor velmi populární knihy „Vychoval mě gangster“. Kdyby nic jiného,

tak už kvůli němu stojí zato přijít. Toto setkání nicméně nemůžeme garantovat na 100 %, protože víte, jak to chodí. Něco se může stát, René-Luc může třeba onemocnět nebo bude stávkovat personál na letišti nebo cokoli jiného. Avšak to, co vám všem můžeme slíbit jistě, je setkání se samotným Pánem Ježíšem. On bude přítomen určitě, nezpozdí se a bude mít čas osobně pro každého, kdo si ho udělá pro Něj.

Co říci závěrem. Hlavně se nebojte! Duch svatý je Boží láska, jeho dotek je vždy něžný a povzbudivý, a to i tenkrát, když nás napomíná.

Moji rodiče začali jezdit do Brna na konferenci, když tatínkovi bylo 75 a mamince 70 let, a byli nadšení. Maminka jezdí stále, i když již oslavila 80. narozeniny, a věříme, že tatínek nás už povzbuzuje z nebe. Často si říkáme, že atmosféra společenství v nebi nebude nepodobná tomu, co alespoň v některých okamžicích můžeme s Pánem prožívat už zde na zemi. Kdo má uši k slyšení, slyš! (Více na: www.konference.cho.cz)

Pavla a Petr Cajzlovi

U BOHA NENÍ NIC NEMOŽNÉHO

Bylo to nějaký rok před Sametovou revolucí. Napadlo mě zažádat si o tzv. devizový příslib (pozn. pro mladší ročníky: pokud chtěl člověk vycestovat na Západ, musel v bance podat žádost o západní měnu. Předcházela jí zdoluhavý komplikovaný schvalovací proces v zaměstnání. Poté měsíce čekání na schválení nebo zamítnutí banky. Z pohledu dnešní doby něco naprosto absurdního).

Záměrně jsem žádala o menší částku - možná proto jsem příslib opravdu dostala! Nastalo dilema, zda má smysl s tak málo penězi vůbec někam jet (tenkrát by stačily na 1 - 2 noci v hotelu). Kromě asi dvou kamarádů tenhle nápad nikdo nepodpořil, připadal jim šílený. Přestala jsem nápad konzultovat s lidmi, nikam to nevedlo a začala se pravidelně modlit u sv. M. Magdalény před Nejsvětější svátostí. Prosila jsem, aby mě Pán zastavil, pokud je nápad nerozumný, nebo aby mi pomohl, pokud ho schvaluje. Nepochybovala jsem, že u Boha není nic nemožného, a tak jsem nakonec odjela směr Rakousko a Itálie.

Zásadní věc, kterou jsem každé ráno provedla jako první, bylo, že jsem zašla do kostela, pokud možno na mši sv. a před svatostánkem celý den odevzdala. (Všechny moje „jistoty“ totiž zůstaly za ostatním drátem). Děla jsem to opravdu celou silou s vědomím naprosté závislosti na Bohu. K mému překvapení se děly věci. Např. jsem strávila celý víkend ve Vídni, jezdila s jednou milou paní autem, navštívila mnohé památky včetně Hofburgu a neutratila přitom ani korunu!

V Salzburgu to bylo zpočátku skoro kritické. V beznaději jsem zkusila zazvonit i na kláštery. Tam si se mnou sice hezky popovídali, zajímali se o mě i o život v socialismu, ale když došlo na ubytování, kroutili odmítavě hlavami. Začalo se stmívat. Unavená a vyhladovělá jsem se ve své bezmoci šla ubytovat na koleje, protože studentům ještě nezačal školní rok. Vůbec se mi to nelíbilo. Na pokoji byla nějaká další dvě zava-

zadla a cena na naše poměry hrozně vysoká. Bylo jisté, že po takovém přenocování se budu muset rychle obrátit na cestu zpět. Všechno se ve mně bouřilo. Stěžovala jsem si Pánu, proč mě nezastavil raději už doma, když cesta dál nevede. Potom jsem si ale vzpomněla, že máme děkovat i za věci, které se nám nelíbí. Zašla jsem tedy do kostela. Uvnitř jsem stále brblala a s myšlenkou na poděkování bojovala. Nakonec dobrá vůle zvítězila. Dodnes vidím paprsky zapadajícího slunce v St. Sebastian Kirche... Jen jsem vyšla z kostela, uviděla jsem na chodníku starou paní s taškou na kolečkách. Nějak mě napadlo ji oslovit. Babička si mě přeměřila a říká: „Jedná se vám o ubytování na 3 noci? To můžete být u mě, děti jsou teď odjeté na dovolené...“ Bleskurychle jsem se odhlásila z kolejí a přestěhovala se ke „kouzelné babičce“ v centru města. Dostala jsem u ní „plnou penzi“, lístky na trolejbus, fotoaparát i s filmem s tím, že vyvolané fotky mi dodatečně pošle... (Po revoluci mě pozvala její dcera, v jejíž rodině jsem strávila úžasný týden).

Do Innsbrucku jsem dorazila někdy po poledni. Z nádraží šla rovnou do kostela. Ten byl prázdný. Najednou tam procházel starý kněz, hned jsem ho oslovila. Podíval se na mě a česky říká: „Vy jste z Brna? Já pocházím od Znojma ...“ Hned mi řekl na koho se mám obrátit a odvolat na něho. Tak bylo zase postaráno.

V Itálii to bylo horší kvůli komunikaci. Italštinu jsem znala málo a hlavně jsem nerozuměla, co mi odpovídají. I tak jsem projela další města, pobyla pět dnů v Římě, dovezla půl krosny zakázané literatury a kromě úžasných zážitků mi ještě zbylo i nějaké kapesné! O cestě by se dalo psát mnohem déle...

Nejsilnějším zážitkem z této cesty bylo poznání, jak svět fungoval, když jsem spoléhala jen na Pána. Ono mi tam totiž opravdu nic jiného nezbývalo. Tak by ale měly vypadat všechny naše dny! Škoda, že se nám to uprostřed relativních jistot a domnělé soběstačnosti moc nedaří... Určitě bychom byli ušetřeni mnoha trápení a náš život by vypadal možná jinak!

MH

Poutník

Eva Jelínková

*Stůj poutníče, jenž tak hrdě kráčíš,
ode všech stran krajina.*

*Stůj, zastav se ty, jenž svůj vak vláčíš.
Kde tvá cesta začíná?*

*Kde začíná a kde ukončena je,
jako dítě, které si na nic nehraje.*

*Jež se hrdě zrodí,
nese těžký vak*

*a všude, kde světem chodí,
tam otiskne svou dlaň,
která jak se dítě zrodí.*

*Roste spolu s tělem
a ty až svůj vak shodíš,
zastavíš se čelem.*

*Až dojdeš ty poutníku,
až dojdeš světem,
rozhlédni se prosím.*

*Kde a co jsi všechno prošel
a co si s sebou neseš.*

Co se dělo (nejen) v naší farnosti

Při národní sbírce na pomoc při obnově domovů obyvatel zemí Středního a Blízkého východu bylo 15. dubna ve farnosti darováno 62 787 Kč. Na Charitu bylo při bohoslužbách 20. května darováno 26 770 Kč. Postní almužna u nás činila celkem 4 871 Kč. Peníze využije Diecézní charita. Všem upřímně Pán Bůh zaplat! • Klub seniorů od svatých Janů vyrazil na vycházku okolo Holedné (3. 4.), kolem ZOO (17. 4.), ze Žabovřesk do Kr. Pole (24. 4.), ze Žebětína do Žebětína (2. 5.), z Komína do Bystrce (9. 5.), z Kuřimi do Jinačovic (15. 5.), na poutní zájezd na Zelenou horu do Žďáru nad Sázavou (17. 5. – viz str. 3), přes Palackého vrch do Komína (22. 5.), Jelením žlíbkem (29. 5.), z Žebětína přes Popůvky (5. 6.) a z Rakovce přes Říšovu studánku k hradu Veveří (12. 6.). • 5. května proběhla ve Vranově u Brna ministrantská diecézní pouť. • V kostele i v Arše probíhala ve dnech 11. až 19. května svatodušní nověna. • Ve dnech 11. až 13. 5. se v Bedřichově u Lysic uskutečnil víkend pro prvokomunikanty. • V sobotu 12. května proběhla brigáda na oklepání omítky na faře a úpravu dvora. • V neděli 13. května byla sloužena poutní mše sv. u kapličky v Rozdrojovicích. • Večer chval s bystrckou scholou se uskutečnil v kostele 20. května. • Do Noci kostelů se letos poprvé zapojila i Archa (viz str. 4) • Umývání oken na faře proběhlo 26. května po ranní mši svaté, úklid kostela se konal 16. června. Díky všem, kteří přišli. • Letos jsme oživilí dění v Kníničkách. V tamní kapli probíhaly májové pobožnosti a na závěr byla v úterý 29. května v „rodinném kruhu“ sloužena mše svatá. • V květnu byla vymalována Archa. Poděkování patří těm, kdo se podíleli na přípravě i následném úklidu. • K 1. svatému přijímání v naší farnosti přistoupilo v neděli 3. června 28 dětí. • Mše svatá pro skauty byla sloužena ve středu 6. června v Arše. **-pš-**

Z našeho farního úřadu

Do náruče našeho Otce se vrátili

- 19. 4. Jan Stejskal
- 19. 4. Josef Jandek
- 19. 5. Květoslava Burešová
- 25. 5. Silva Stejskal
- 30. 5. Miroslav Chocholatý

Z vody a z Ducha svatého se narodili

- 15. 4. Eliška Braunerová
- 3. 5. Ondřej Jiří Prokop Hudec
- 20. 5. Anna Valeria Marčíšák
- 27. 5. Miriam Klára Ondráčková
- 27. 5. Tomáš Zdeněk Hort

Ke stolu Páně poprvé přistoupili:

Matěj Eremiáš, Karolína Miková, Alena Balejová, Dominik Silly, Pavlína Filípková, Tobiáš Peška, Anna Jílková, Anežka Korbičková, Daniel Sládek, Eliška Štěpánová, Denisa Kopčániová, Radim Minařík, Matyáš Borský, Lukáš Doležal, Veronika Došlová, Magdaléna Veselá, Bernard Příbyl, Hana Sedláčková, Ester Křivánková, Lukáš Leuchter, Karolína Reviláková, Štěpán Hruža, Vojtěch Mrózek, Rudolf Bína, Matěj Nippert, Samuel Nippert, Matyáš Holeňa, Šimon Francl (všichni 3. 6.) **-em-**

Příště: Kdo mě pozná před lidmi... • Předběžná uzávěrka: 3. 10. 2018

SETKÁNÍ – občasník farnosti u sv. Janů; pro vnitřní potřebu; ZDARMA. Vydává římskokatolický farní úřad Brno-Bystrc. Příspěvky, náměty a připomínky předávejte osobně na faře nebo pište na farabystrc@volny.cz. Spolupracovaly: E. Máchová, K. Malinková, J. Mrkvová. Vedoucí redakčního týmu: P. Šoba. Ilustrace: E. Jelínková, jazyková korektura: L. Moravcová. • Uzávěrka tohoto čísla: 7. 6. 2018, vyšlo: 24. 6. 2018. **www.faby.cz**